

[Pürschel.]

linge, der siger det? Sagde ikke det ærede Medlem i sin Tid, at den lave Krone kom til den danske Landmand som en god Ven? Er det ikke nøjagtig det samme, som de Folk siger, som siger, at dette er Frelsen? Jeg kan da ikke se andet. Og jeg synes, det er ganske interessant at holde denne Parade af alle de faldne Ord — i dobbelt Forstand *faldne* Ord.

De øjeblikkelige Fordele ved et Kronefald er saa umiddelbart indlysende, at den Bølge, de rejste, var meget vanskelig at staa imod. Dertil kom „Politiken“s Artikel, Bivogns-Artiklen, og Guldudførselsforbudet. Dette gjorde Situationen endnu vanskeligere. Og endelig var naturligvis Nationalbankens Erklæring i Spørgsmaalet afgørende. Naar Banken erklærer, at den kan ikke mere, ja, saa er der intet for Rigsdagen at snakke om.

Men jeg vil gerne gøre opmærksom paa den Situation, hvori Banken var, da denne Erklæring afgaves, forberedt, som den var, ved Regeringsbladets Udtalelser og Justitsministerens Forbud; derfor er jeg ikke enig i de Konsekvenser, som det ærede Medlem Hr. Trier vilde drage af denne Erklæring; og derfor var jeg ikke enig i, at denne Situation maatte føre til det, som skete, at Handelsministeren blev sat til at være den, der skal afgøre Landets Valutapolitik. Jeg tror, det var urigtigt af Regeringen, som i denne Situation maa have til Opgave at styre saaledes, at man ikke faar Indtryk af, at den benytter Situationen til at fremme Partiinteresser, at blande dette Moment ind. Det var ikke nødvendigt; det burde være holdt udenfor Loven, og det var mit Motiv til ikke at stemme for den.

Jeg ser i øvrigt med dyb Mistillid paa en Møntpolitik, der skal bestemmes af sociale Hensyn, taget i den blødsødne Betydning, som vi i Almindelighed lægger i Ordet herhjemme. Det er selvfølgelig rigtigt, at et Lands Møntpolitik skal bestemmes efter Samfundshensyn; det har jeg intet imod at erkende; det er jo en simpel Nødvendighed. Men naar man omsætter det paa den Maade, som det er sket, saa lægges der noget deri, som ikke skal ligge deri. Det var en saadan Politik, der førte England til Afrundens Rand, derfor vil jeg advare mod, at man følger denne Linie i dansk Politik.

Jeg deltager ikke i Jubelen over den lave Krone. Rigtigheden af Sætningen om, at Danmark ikke kunde bære en lav Sterlingkurs, afhænger ganske af Prisudviklingen i England. Hvorledes denne vilde være

blevet, kan man jo ikke faa at se nu, da vi har lagt os paa samme Niveau; eet Moment er i hvert Fald borttaget. Naturligvis vilde der være kommet en vanskelig Overgang; den maatte man saa have set, om man paa en eller anden Maade kunde mildne.

Nu kører vi ned ad Bakke, og det er dejligt at køre ned ad Bakke; det er den Lettelse, man altid føler, i det Øjeblik, man løsner sin Mønt fra Guldet. Men det er efter min Opfattelse en meget farlig Ting. Vi kan mindes vore egne Erfaringer fra de Tider, da vi havde de svingende Kronekurser, da Landets Købmænd, Landets industridrivende, Landets Landmænd kom styrtende herind og sagde: Vi kan ikke leve under disse Kurser, som tvinger, for at sige det med Landmændenes Ord, enhver Landmand til at være Valutaspekulant. Det er de Farer, som vi gør vel i at erindre.

Og naar vi ser vort sydlige Naboland klamre sig til Marken, som de gør det, i et fortvivlet Forsøg paa at holde den oppe, saa er der ingen Tvivl om, at det, der ligger bagved, er Inflationsrædselen. Det Land har set, hvorhen en Inflation kan føre. Og vi har efter min Mening god Grund til at erindre, at ved Foden af den Bakke, som det er saa dejligt at begynde at køre nedad, der ligger der en bundløs Sump.

Hvor dejligt det bliver at køre ned ad Bakken, afhænger i øvrigt i nogen Grad af, hvor mange der bliver tilbage paa Toppen, og hvorledes disse Lande vil handle. Og nu ser vi i Dag en Efterretning fra Kanada — jeg tror, det er i „Social-Demokraten“, den staar — om, at man der har paalagt en Told, som sigter til at udjævne Forskellen, som kan vindes af de Lande, som har den lavere Valuta. Den Fordel, de kan vinde, skal udlignes gennem en forøget Told. Danmark hører til de Lande, der teoretisk rammes deraf; men stor praktisk Betydning tror jeg ikke, det har.

Dette er for mig et Bevis paa det, jeg altid har tænkt, at Guldlandene vil foretage Handlinger for at modvirke de Forsøg, som gøres nu af en Række Lande for at skaffe sig en forbedret Konkurrencestilling ved at slippe deres Valuta løs fra Guldet. Jeg kan ikke tro andet end, at disse Lande, hvis Støtte man for en Del vil have nødvendig, naar man en Gang skal bort fra denne Tilstand med de svingende Kurser, da vil sætte deres Betingelser; og jeg synes, det er i allerhøjeste Grad betænkeligt for et lille Land som Danmark at vide, hvor ringe